

σεν ἑταίριαν, εἶδος τι οἰκοτροφεῖον διὰ τὰς νεάνιδας, εἰς ἃς ἐδίδασκε ποίησιν καὶ μουσικὴν.

Ὁ κ. Ραϊνάχ ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς Σαπφῶς. Ἀλλὰ γνωρίζει τὸ ὄνομα τοῦ πενθεροῦ της, ὅστις ἐκαλεῖτο Σκαμανδρόννημος. Γνωρίζει ἐπίσης ὅτι ἡ Σαπφῶ εἶχε τρεῖς ἀδελφούς, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἦτο μέγας οἰνέμπορος καὶ ἠυδοκίμει ἄριστα εἰς τὸ ἐμπόριόν του. Ἀλλ' ἐμπλακεῖς εἰς τοὺς ἔρωτας τῆς ἑταίρας Ροδόπιδος κατήντησεν εἰς τὴν ψάθαν, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἡ Σαπφῶ ἐθλίβη πολὺ διὰ τοῦτο καὶ συνέταξε τρυφερά καὶ ὠραία ποιήματα τὰ ὁποῖα ὁ κ. Ραϊνάχ μετέφρασε πρὸς τοὺς Ἀκαδημαϊκούς.

Κατόπιν τόσοσιν ὠραίας σύνηγορίας, γράφει ἡ «Ματέν», ἡ Κυρία χήρα Σαπφῶ, διευθύντρια Οἰκοτροφεῖου καὶ ποιήτρια, ἠθωώθη.

Πρὸ ἡμερῶν ἐν τῷ αὐτῷ Δικαστηρίῳ εἶχε δικασθῇ ἡ Φρύνη, χάρις δὲ εἰς τὴν συνηγορίαν τοῦ κ. Παύλου Ζιγάρ ἠθωώθη ἡ κατηγορουμένη, ἀναιρεθείσης τῆς κατηγορίας ἐπὶ ἀσεμνότητι ἐνώπιον τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Δικαστηρίου, πρὸ τοῦ ὁποίου, ἵνα συγκινήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς τοὺς δικαστάς, ἀπεκάλυψε μέρος τῆς παγκάλου γυμνότητος. Οἱ ἀκαδημαϊκοὶ μετὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κ. Ζιγάρ ἐδέχθησαν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἔνοχος τοιοῦτου παραπτώματος.

Ὁ Ἑλληνικὸς ναὸς τοῦ Καῖρου ἀνεγερθεὶς δαπάναις τοῦ κ. Τσανακλῆ.

Ποικίλη Λεξις

Ἐωσιόδιον τοῦ Φλωμπέρ.

Ἡ «Γαλλικὴ Ἐπιθεώρησις» δημοσιεύει μερικὰς ἀνεκδότους σελίδας τοῦ Φλωμπέρ. Αἱ σελίδες αὗται ἀποτελοῦσι τὸ Ἡμερολόγιον ταξιδίου, τὸ ὁποῖον ὁ Φλωμπέρ ἐπεχείρησεν εἰς τὰ Πυρηναιὰ κατὰ τὸ 1840, περιέχουσι δὲ τὴν ἀφήγησιν μιᾶς διασώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς τῆς «Κυρίας Μποδάρυ» μετέσχεν εἰς τὸ Μπίαρριτς.

Ὁ Φλωμπέρ περιεπάτει ἐπὶ τῆς παραλίας, ὅτε παρετήρησεν εἰς τὸ πέλαγος δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο πνιγόμενοι. Ἐπὶ τῆς παραλίας δὲν εὕρισκοντο ἀκτοφύλακες καὶ μερικὰ πρόσωπα εὕρισκόμενα εἰς τὴν προκυμαίαν οὐδόλως ἐφαίνοντο συγκινούμενα.

Συγκινηθεὶς ἐκ τῶν ἀπελπιστικῶν κραυγῶν μιᾶς μελανεῖμος κυρίας, τὴν ὁποίαν ὁ Φλωμπέρ ὑπέλαβεν ὡς μητέρα τῶν κινδυνευόντων, ἠσθάνθη τὴν ψυχὴν τὴν αἰρομένην εἰς ἡρωϊσμόν, καὶ ἀφαιρέσας τὰ ὑποδήματά του καὶ τὸν σάκκον του, ἐρρίφθη ἐντὸς τῆς θαλάσσης μετὰ τοσαύτης ψυχραιμίας, μεθ' ὅσης ἐκολύμβη καθημερινῶς, εἰς τρόπον ὥστε προσεχώρει

πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν κινδυνευόντων λησιμονήσας σχεδὸν ὅτι μετέβαινεν ἐκεῖ διὰ νὰ σώσῃ δύο ὁμοίους του. Ἐν τούτοις τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἔφερεν ἐκλύον ἀρκετὰ τὰς κινήσεις του.

Μετὰ τινα λεπτά συνήντησε δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐρρυμούλκουν πρὸς τὴν παραλίαν μετ' ἀρκείας δυσκολίας κάποιον ἄλλον ἀναίσθητον. Ὁ Φλωμπέρ προσεφέρθη διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ, ἀλλ' ὁ εἰς αὐτῶν τῷ εἶπε:

— Εἶνε καὶ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἐξηφανίσθη!

— Ἀς ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἀνέυρωμεν! ἀπήντησεν ὁ Φλωμπέρ καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἤρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ πέλαγος. Ἀλλ' ἐπὶ ἤρχετο αἰφνιδια καταγίγς με ἀστραπάς καὶ βροντάς καὶ τὰ κύματα ἤρχισαν νὰ καθίστανται ἀπειλητικά. Καὶ ἀφοῦ μάτην ἐξήτασαν τὴν θάλασσαν, ὁ Φλωμπέρ καὶ ὁ σύντροφός του ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὴν παραλίαν, ὅπου εἶχεν ἤδη ἐκπνεύσει ὁ πρῶτος κομισθεὶς.

Τὸ πλῆθος περιεκύκλωσε τὸν Φλωμπέρ καὶ τὸν συνεγαίρετο. Ἀλλὰ μετὰ δέκα λεπτά τὸν ἐλησιμόνησε καθ' ὁλοκληρίαν, ὅπως συμβαίνει συνήθως.